

Bůh jako původce (stvořitel)

Už Platón (např. v *Politeii* II, 19 – s. 97) argumentuje, že „bůh není původcem všeho, nýbrž jen dobrého“, neboť „jest bytost jednotná a vůbec nevystupuje ze své vlastní podoby“. Tuto argumentaci převzali i křesťané, a proto byla vždy znovu řešena otázka „unde malum“. Řešení, že zlo je důsledkem lidského hříchu, je neuspokojivé již proto, že třeba přírodní katastrofy jsou evidentně zlem, ale nebývají zaviněny člověkem; a pokud jsou interpretovány jako tresty, nedává to obvykle dobrý smysl (dopadají totiž na lidi bez rozdílu, podobně jako svit slunce nebo déšť, nejsou adresné).

(Písek, 110130-1.)